

М. П. Ходаківський,

здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4711-2857>

ДО ПРОБЛЕМИ РОЗУМІННЯ НЕОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ВІДНОСИН ЩОДО КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Національний авіаційний університет
проспект Любомира Гузара, 1, 03680, Київ, Україна
E-mail: alisa-d@ukr.net

Метою статті є виявлення норм чинного цивільного законодавства України, що покликані регулювати немайнові відносини щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я, які не мають особистого характеру. **Методологічною основою** дослідження є загальнонаукові та спеціальні методи наукового пізнання. Використання цих методів дало можливість виявити та описати норми чинного цивільного законодавства України, що покликані регулювати немайнові відносини щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я, які не мають особистого характеру. **Результати:** не усі цивільні права та обов'язки, які мають немайновий характер, є особистими. На прикладі відповідних норм чинного цивільного законодавства було продемонстровано, що деякі правовідносини у сфері охорони здоров'я є неособистими немайновими, а це означає, що норми чинного цивільного законодавства України крім особистих немайнових відносин здатні регулювати також неособисті немайнові відносини. **Обговорення:** для того, щоб неособисті немайнові відносини розглядалися як особисті майнові відносини, ми на прикладі ст. 1 ЦК України повинні тлумачити виходячи не із її буквального розуміння, а із доктринального та/або судового. Тобто фактично визнати доктрину та судову практику як джерело цивільного права. Проте цей підхід тоді йде всупереч легальній концепції цивільного права України, порушує принципи правової визначеності та верховенства права. Тому для того, щоб таких порушень не було, неособисті немайнові відносини мають бути визначені в предметі цивільного права України, тобто в ч. 1 ст. 1 ЦК України. Тим більше, що наука цивільного права та судова практика їх традиційно вважає цивільними. Це б сприяло правовій визначеності та якості нашого цивільного законодавства.

Ключові слова: цивільні відносини; особисті немайнові відносини; неособисті немайнові відносини; майнові відносини; право інтелектуальної власності; конфіденційна інформація; конфіденційна інформація у сфері охорони здоров'я.

Постановка проблеми та її актуальність.

Не виникає сумніву, що розпочатий в Україні процес реформування усього цивільного законодавства з метою приведення його у відповідність до світових тенденцій розвитку приватного права є вчасним та необхідним. Одним із важливих векторів оновлення цивільного законодавства має стати сфера цивільно-правового регулювання відносин з приводу конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я. Така необхідність обумовлена проблемами якості циві-

льно-правових норм та перш за все необхідністю приведення таких норм до вимог правової визначеності, зокрема в контексті предмету цивільно-правового регулювання. Адже не всі правовідносини щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я, які на практиці або в науці прийнято називати особистими немайновими правовідносинами, дійсно мають таку правову природу. Це пов'язано з натуральною здатністю інформації залучатися до цивільного (майнового та/або немайнового) обороту – вза-

галі, та особливостями правового режиму конфіденційної інформації, доступ до якої згідно із законом може мати не лише одна особа, зокрема.

Проблема, якщо виходити із принципу верховенства права, полягає у тому, що усі цивільні відносини у своєму правовому регулюванні мають брати початок зі статті 1 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України). Якщо до певних відносин не можна застосувати ст. 1 ЦК України, то вони не можуть регулюватися цивільним законодавством. Проте, на практиці щодо певних приватних відносин (це ж стосується і деяких правовідносин щодо конфіденційної інформації) такий підхід чомусь не застосовується. Здебільшого використовується такий підхід: якщо певні відносини регулюються ЦК України та/або іншими актами цивільного законодавства, то вони є цивільними відносинами. Він може також підсилюватися і доктриною цивільного права, тобто якщо в доктрині цивільного права певні відносини визнаються цивільними, то вони і є такими. Проте, все це призводить до того, що порушується головний принцип – принцип верховенства права, так як правове регулювання має відбуватися згідно із законом та у відповідності до закону, на що неодноразово звертав увагу Європейський суд з прав людини у своїй практиці.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Вивченню питання неособистих немайнових приватних правовідносин присвятили свої праці В.Г. Жорнокуй, Р.А. Майданик, Ю.Ю. Симонян, С.О. Сліпченко, І.В. Спасибо-Фатєєва, Р.О. Стефанчук, О.Р. Шишка та інші.

Так, І.В. Спасибо-Фатєєва зазначає, що виходячи із сутності ст. 1 ЦК, до предмета цивільно-правового регулювання слід віднести такі права: а) немайнові (не лише особисті); б) майнові; в) організаційні; г) корпоративні. Така позиція заснована на тому, що оскільки в ЦК України не вказується на інші відносини, які б позначались як такі, що регулюються цивільним правом, але вони в дійсності існують, то як у теорії, так і на практиці такі відносини вимушено відносять до одних із названих – або майнових, або особистих немайнових [1, с. 13, 23].

Р.А. Майданик вважає, що особливу групу цивільних відносин становлять неособисті немайнові (оборотоздатні) відносини, позбавлені безпосередньо майнового та особистого характеру, який зумовлює цивільну оборотоздатність об'єктів таких відносин (юридичної процедури, немайнового права вимоги, інших подібних немайнових цивільних благ). До немайнових оборотоздатних неособистих відносин може бути віднесено зобов'язання немайнового змісту, організаційні, інші немайнові правовідносини, позбавлені особистісного, невідокремлюваного від їх носія характеру [2, с. 104-105].

На думку О.Р. Шишки концепція цивільних відносин в межах предмету цивільного права потребує певного перегляду, бо з огляду на підхід законодавця вона має звужений характер. Зокрема, упущені відносини, які навряд чи вкладаються в концепт ст. 1 ЦК України, проте з доктринальної точки зору є складовою системою цивільних відносин. Це стосується відносин, які не завжди передбачають тісний зв'язок із особою, тобто – неособистих немайнових відносин. Як аргумент автор зазначає, що ЦК України допускає можливість до обороту деяких немайнових прав, які можуть бути відчужені, а також переходити від однієї особи до іншої. Цьому є підтвердженням ч. 4 ст. 423 ЦК України, в якій визначено, що у випадках встановлених законом особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть відчужуватися (передаватися). Це стосується й права участі в товаристві (ст. 100 ЦК України), немайнових корпоративних прав, що впливають із акції, права на інформацію про діяльність господарського товариства тощо [3, с. 82-87]. Такі права є «неособистими немайновими правами», а відносини повинні визнаватися неособистими немайновими відносинами. Все це призводить до необхідності формування іншого парадигмального сприйняття предмету цивільного права, як такого, який повинен охоплювати як майнові (особисті та неособисті), так і немайнові (особисті та неособисті) відносини [4, с. 204].

На думку В.Г. Жорнокуй, відповідно до ст. 1 ЦК України регулюються особисті немайнові та майнові відносини, що не дозволяє однозначно встановити місце немайнових прав учасників

господарських товариств у системі цивільних прав. Корпоративні права за загальним правилом не мають особистого характеру, тобто не пов'язані з особою володільця вказаних прав, а тому, як зазначає дослідниця, доцільно визнати факт існування немайнових прав, що не мають особистого характеру. Також нею стверджується про необхідність виділення в окрему групу цивільних правовідносин немайнових корпоративних правовідносин, основу змісту яких становлять немайнові права учасників (акціонерів) господарських товариств. Такі права є відносними (праву учасника (акціонера) відповідає обов'язок конкретної особи – самого товариства) і відчужуваними (з переходом права власності на частку в статутному капіталі (акцію) до іншої особи здійснюється перехід всіх прав, що повідчужуються нею). До прав, яке не може бути кваліфіковане як особисте немайнове право, наприклад, авторка відносить право учасника (акціонера) на інформацію про діяльність господарського товариства [5, с. 14, 15, 24, 43, 74].

Ю.Ю. Симонян, досліджуючи корпоративні правовідносини, які виникають при заснуванні, функціонуванні та припиненні командитного товариства, прийшла до висновку, що право участі у товаристві є особливим видом немайнових прав тому, що право участі в товаристві може бути відчужене разом із відчуженням частки у статутному капіталі товариства [6, с. 15].

Так, у науковій літературі відзначається, що вітчизняний законодавець передбачає у виняткових випадках можливість відчуження/передання особистих немайнових прав інтелектуальної власності. До таких прав відносяться право на подання заявки, право на пріоритет заявки, право на отримання охоронного документа (патенту чи свідоцтва), право на спеціальну назву об'єкта права інтелектуальної власності [7, с. 22], права на забезпечення недоторканності комп'ютерної програми, створеної у зв'язку з виконанням трудового договору або договору замовлення [8, с. 5] тощо.

Як бачимо, в науці цивільного права вже формується концепція неособистих немайнових цивільних правовідносин. Поряд із тим така концепція досі не досліджувалася в аспекті правовідносин щодо конфіденційної інформації у

сфері охорони здоров'я, що мають неособистий немайновий характер.

Метою дослідження є виявлення норм чинного цивільного законодавства України, що покликані регулювати немайнові відносини щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я, які не мають особистого характеру. Завдання дослідження полягає у виявленні вад системного характеру в ЦК України щодо регулювання цивільних відносин, об'єктом яких є конфіденційна інформація у сфері охорони здоров'я і надані пропозиції для вирішення виявлених проблем.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, ст. 1 ЦК України передбачає, що цивільним законодавством регулюються дві групи відносин – особисті немайнові та майнові відносини. Це означає, що інші приватні відносини, виходячи із концепту цієї статті, знаходяться за межами предмету цивільно-правового регулювання. На це, до речі, неодноразово зверталася увага в науковій літературі.

Одними із таких відносин є неособисті немайнові приватні відносини, які, де-факто, регулюються актами цивільного законодавства, але де-юре їх місце знаходиться за межами предмету цивільно-правового регулювання, оскільки такі відносини не відповідають усім формальним вимогам ст. 1 ЦК України.

Для спростування або доведення вищезазначеної тези слід почати з наступного. Поняття особистих немайнових відносин ЦК України не містить. Аналіз ст. 1 та ст. 269 ЦК України дає можливість виділити наступні важливі елементи для формування визначення особистих немайнових відносин.

По-перше, як відомо, змістом будь-яких правовідносин є права та обов'язки, які, виходячи зі ст. 1 ЦК України, мають або майновий, або особистий немайновий характер. Тому логічним має бути висновок, що особисті немайнові відносини - це ті, змістом яких є особисті немайнові права та обов'язки.

По-друге, відповідно до ч. 2 ст. 269 ЦК України особисті немайнові права фізичної особи не мають економічного змісту. Саме за цим критерієм, відповідно до сучасного концепту цивільного права України відмежовуються майнові ві-

дносини від немайнових. Тобто, якщо права, як і обов'язки, набувають економічного змісту, то такі відносини є майновими, як і навпаки. Адже, поняття «немайнове», як зазначається в науковій літературі – це щось, що позбавлене економічного чи то майново-грошового змісту, або не може бути точно оцінене, не має товарності чи економічна цінність яких є неважливою.

По-третє, відповідно до ч. 3 ст. 269 ЦК України особисті немайнові права тісно пов'язані з фізичною особою (умовно назвемо цей критерій «тіснопов'язаність»); фізична особа не може відмовитися від особистих немайнових прав, а також не може бути позбавлена цих прав (умовно назвемо цей критерій «невідчужуваність»). Якраз ці критерії («тіснопов'язаність» та «невідчужуваність») надають можливість виявити серед немайнових відносин ті, які мають особистий характер. При цьому відсутність хоча б одного з них («тіснопов'язаність» та «невідчужуваність») позбавляє можливості говорити про особисті немайнові цивільні відносини. Принаймні в контексті правової моделі, яка закладена в ст. 269 ЦК України.

На ці моменти звертається увага і в науковій літературі. Так, І.В. Спасибо-Фатєєва зазначає, що термін «особисті» означає тісний зв'язок із особою, невідчужуваність від неї цих прав, оскільки вони властиві тільки цій особі і жодній іншій. Таке право не може тією самою мірою й у тому ж самому обсязі (тобто таке саме право) існувати в іншій особі. Зазвичай саме такими є немайнові права [1, с. 23].

Термін «особисті права» використовують у тому числі й для позначення прав, які належать окремій особі.

Дещо іншу думку в межах правового підходу, закладеного у ч. 3 ст. 269 ЦК України має О.Р. Шишка. Він вказує, що її зміст допускає можливість для фізичної особи надання своїх особистих немайнових прав іншим особам шляхом допуску до особистого немайнового блага без його відчуження. При цьому такі особисті немайнові права при наданні іншим особам залишатимуться у тісному зв'язку із фізичною особою, без можливості відмовитися від них самим носієм або бути позбавленими цих прав, а сам допуск до таких прав може бути оформле-

но так, як це відбувається при наданні об'єкта права інтелектуальної власності на його використання, тобто видачею ліцензії [9, с. 105-106].

Наведена думка допускає існування можливості, що певні особисті немайнові права можуть існувати не лише у носія особистого немайнового блага, але й у інших осіб. Така позиція є досить цікавою, оскільки вона пояснює існування концепції оборотоздатних особистих немайнових благ, відповідно до якої допуск до такого блага інших осіб не позбавляє саму фізичну особу його особистого немайнового права. Так само і особисте немайнове благо не стає чужим для такої фізичної особи. При цьому таке право у особи – носія особистого немайнового права має первісний та особистий характер, тоді як у всіх інших – воно має похідний та неособистий немайновий характер, так як навряд чи такі права мають тісний зв'язок з відповідною особою. Бо, наприклад, сьогодні певна особа може мати доступ до особистого немайнового блага фізичної особи, а в майбутньому вже ні. Це може бути як згідно з приписами закону, так і відповідно до договору.

По-четверте, відповідно до ч. 4 ст. 269 ЦК України особистими немайновими правами фізична особа володіє довічно (умовно назвемо цей критерій «довічні права»).

Поєднуючи зроблені попередні проміжні висновки та ч. 4 ст. 269 ЦК України можна дійти загального висновку, що якщо фізична особа відповідно до закону та згідно із законом набула немайнових прав, які за своєю правовою природою та закону здатні до їх припинення за життя такої фізичної особи, то такі права не є особистими, а отже мають *неособистий немайновий характер*.

Виходячи з вище викладеного можемо стверджувати, що особисті немайнові відносини – це такі відносини, змістом яких є права та обов'язки, які не мають економічного змісту, тісно пов'язані з фізичною особою, є невідчужуваними та довічними.

Відповідно усі немайнові приватні відносини, які не можна ідентифікувати як особисті немайнові цивільні відносини, є неособистими немайновими відносинами. Тому, застосовуючи висновок від протилежного та певні закони ло-

гіки, маємо можливість дійти висновку, що неособисті немайнові відносини – це такі правовідносини, змістом яких є права та обов'язки, які не мають економічного змісту та тісного зв'язку з фізичною особою, можуть бути відчужуваними та не є недовічними.

На підставі попередньо зроблених висновків спробуємо виявити норми чинного цивільного законодавства України, що здатні регулювати неособисті немайнові відносини щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я.

Слід почати з того, що Цивільний кодекс України закріплює низку важливих прав людини у сфері охорони здоров'я, зокрема, право на охорону здоров'я (ст. 283), медичну допомогу (ст. 284), медичну інформацію (ст. 285), медичну таємницю (ст. 286). Детальний аналіз наведених статей дає підстави вказувати про існування неособистих немайнових відносин щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я. Прикладом цього є ст. 285 ЦК України.

Так, відповідно до ст. 285 ЦК України, що має назву «Право на інформацію про стан свого здоров'я», де ч. 1 ст. 285 зазначає, що повнолітня фізична особа має право на достовірну і повну інформацію про стан свого здоров'я, у тому числі на ознайомлення з відповідними медичними документами, що стосуються її здоров'я, а ч. 2 ст. 285 вказує, що батьки (усиновлювачі), опікун, піклувальник мають право на інформацію про стан здоров'я дитини або підопічного.

Наведений зміст статті вказує на наступні важливі аспекти.

По-перше, в ній певним учасникам цивільних відносин надане право на інформацію про стан свого здоров'я або здоров'я дитини чи підопічного. Право у таких учасників виникає не з народження, а за законом. При цьому правова модель частини аналізованої статті дає підстави говорити, що в її основу закладений не інститут представництва, а механізм, за яким певним учасникам (батькам (усиновлювачам), опікуну або піклувальнику) цивільних відносин тимчасово надається доступ до особистого немайнового блага фізичної особи (дитини або підопічного). Принаймні, якщо тлумачити буквально ч. 2 ст. 285 ЦК України, а саме: «батьки (усино-

влювачі), опікун, піклувальник мають право на інформацію про стан здоров'я...».

По-друге, право на інформацію про стан здоров'я дитини або підопічного у батьків (усиновлювачів), опікуна, піклувальника має темпоральний характер, оскільки їх існування обумовлене певним проміжком часу, а самі права не є довічними. Все це вказує на те, що право на інформацію про стан здоров'я дитини або підопічного, яким володіють батьки (усиновлювачі), опікун, піклувальник, не відповідає вимогам ч. 4 ст. 269 ЦК України, а отже за формальним критерієм воно не є особистим немайновим правом у прямому значенні цього словосполучення.

По-третє, якщо право на інформацію про стан здоров'я дитини або підопічного може належати іншим особам (наприклад, батькам (батьку та матері), то наскільки таке право є особистим та таким, що має тісний зв'язок із особистим немайновим благом дитини або підопічного. Видається, що права осіб, яким відповідно до закону та у порядку, визначеному законом, надається доступ до інформації про стан здоров'я дитини або підопічного, за своєю природою мають неособистий немайновий характер.

Зроблений аналіз наводить на думку, що особисте немайнове право завжди пов'язане із особистим немайновим благом певної особи, оскільки право та об'єкт мають тісний зв'язок із його носієм. Він не може відмовитися від такого права та не може бути позбавлений цього права, а отже особисте немайнове благо не може для нього стати чужим. Тоді як інші особи, у яких є доступ до такого блага, набувають прав, які мають неособистий немайновий характер. Це можна пояснити тим, що доступ інших осіб до особистого немайнового блага не набуває для них стану присвоєності. Тобто воно не стає для них своїм. А тому і право на таке благо не має тісного зв'язку.

Те ж саме можна сказати і про тих учасників цивільних відносин, на яких згідно із законом покладається обов'язок у збереженні інформації про стан здоров'я пацієнта. Допуск до інформації про стан здоров'я пацієнта такі суб'єкти (наприклад, заклад охорони здоров'я, лікуючий лікар, лікар-консультант або інший медичний працівник, який на законних підставах залуче-

ний до процесу надання медичної допомоги пацієнту тощо) набувають згідно із законом та у відповідності до процедур закону і такий допуск до об'єкта однозначно є правомірним. При цьому твердження, що у цих суб'єктів виникають особисті немайнові відносини, на наш погляд, видається досить сумнівним.

Неособисті немайнові відносини можуть виникати і в інших суб'єктів. Наприклад, відповідно до ч. 4 ст. 30 Сімейного кодексу України (далі – СК України) результати медичного обстеження є таємницею і повідомляються лише нареченим. Відповідно право одного із наречених отримати доступ до інформації про стан здоров'я іншого нареченого є неособистим немайновим. Аналогічно це може стосуватися і суддів, працівників правоохоронних органів, адвокатів та інших суб'єктів, які згідно із процедурами закону мають доступ до інформації про стан здоров'я певної фізичної особи у зв'язку з виконанням своїх службових чи професійних обов'язків.

Висновки. Підводячи підсумок вище викладеному слід сказати, що не усі цивільні права та обов'язки, які мають немайновий характер, є особистими. На прикладі ст. 285 ЦК України та ч. 4 ст. 30 СК України було продемонстровано, що деякі правовідносини у сфері охорони здоров'я є неособистими немайновими, а це значить, що норми чинного цивільного законодавства України крім особистих немайнових відносин здатні регулювати також неособисті немайнові відносини.

При цьому розглядати останні відносини як особисті немайнові та регулювати їх у загальному аспекті актами цивільного законодавства означає знехтувати приписи закону, що містяться у ст. 1 та ст. 269 ЦК України, а також принципом верховенства права. Адже для того, щоб неособисті немайнові відносини розглядалися як особисті майнові відносини, ми на прикладі ст. 1 ЦК України повинні тлумачити, виходячи не із її буквального розуміння, а із доктринального та/або судового. Тобто фактично визнати доктрину та судову практику як джерело цивільного права. Проте цей підхід тоді йде всупереч легальній концепції цивільного права України, порушує принципи правової визначеності

та верховенства права. Тому для того, щоб таких порушень не було, неособисті немайнові відносини мають бути визначені в предметі цивільного права України, тобто в ч. 1 ст. 1 ЦК України. Тим більше, що наука цивільного права та судова практика їх традиційно вважає цивільними. Це б сприяло правовій визначеності та якості нашого цивільного законодавства.

Враховуючи викладене пропонується ч. 1 ст. 1 ЦК України викласти у наступній редакції: «Цивільним законодавством регулюються немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників».

Таке унормування ст. 1 ЦК України дозволить законодавчо закріпити концепцію неособистих немайнових цивільних відносин та в тому числі сприятиме регулюванню правовідносин щодо конфіденційної інформації у сфері охорони здоров'я, що мають неособистий немайновий характер.

Література

1. Цивільний кодекс України: науково-практичний коментар. Т. 1: Загальні положення. Особи / за ред. І.В. Спасибо-Фатєєвої. Харків: ЕКУС, 2020. 928 с.
2. Майданик Р.А. Цивільне право: Загальна частина. Т. 1: Вступ у цивільне право. Київ: Алерта, 2012. 472 с.
3. Шишка О.Р. Критерії визначення цивільних відносин у предметі цивільно-правового регулювання. *Проблеми цивільного права та процесу*: матеріали наук.-практ. конф., присвяч. світлій пам'яті О.А. Пушкіна (Харків, 27 трав. 2016 р.). Харків: ХНУВС, 2016. С. 82-87.
4. Шишка О.Р. Концептуальний дисонанс ст. 1 ЦК України: деякі проблеми розходження доктринальних установок з легальними. *Методологія цивільного (приватного) права України в умовах європеїзації (Матвєєвські цивілістичні читання)*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 27 жовт. 2017 р.). Київ: ТОВ «Білоцерківдрук», 2018. С. 199-206.

5. Жорнокуй В.Г. Немайнові права учасників господарських товариств: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Харків, 2012. 196 с.

6. Симонян Ю.Ю. Корпоративні відносини у командитних товариствах (цивільно-правовий аспект): автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Одеса, 2010. 20 с.

7. Особисті немайнові права інтелектуальної власності творців: монографія / Л.С. Нецька, О.М. Піцан, М.К. Галянтич, І.Е. Берестова; заг. ред. В.В. Луць. Тернопіль: Підручники і посібники, 2007. 256 с.

8. Дмитришин В.С. Набуття та передання авторських прав на комп'ютерні програми: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03. Київ, 2008. 20 с.

9. Шишка О.Р. Особисті немайнові права за ЦК України: що це? Проблеми вдосконалення приватноправових механізмів набуття, передачі, здійснення та захисту суб'єктивних цивільних прав: матеріали «круглого столу», присвяч. пам'яті проф. Ч.Н. Азімова (Харків, 8 груд. 2015 р.). Харків: ХНУВС, 2016. С. 103-108.

References

1. Zivilnij kodeks Ukraini: naukovopraktichnij komentar. T. 1: Zagalni polozhenya. Osobi / za red. I.W. Spasibo-Fateevoyi. Harkiv: EKUS, 2020. 928 p.

2. Majdanik R.A. Zivilne pravo: Zagalna chastina. T. 1: Wstup u zivilne pravo. Kiyiv: Alerta, 2012. 472 p.

3. Schischka O.R. Kriteriyi viznachenya zivilnih vidnosin u predmeti zivilno-pravovogo

regulyuvannya. Problemi zivilnogo prava ta procesu: materialni nauk.-prakt. konf., prisvjach. pamjati O.A. Puschkina (Harkiv, 27 trav. 2016 r.). Harkiv: HNUVS, 2016. P. 82-87.

4. Schischka O.R. Konceptualnij disonans st. 1 ZK Ukraini: dezki problemi rozhodzhenya doktrinalnih ustanovok z legalnimi. Metodologiya zivilnogo (privatnogo) prava Ukraini v umovah evropeyzacijy (Matveevski zivilistichni chitanya). Materiali miznarodnoyi naukovopraktichnoyi konferenciyi (Kiyiv, 27 zcovt. 2017 r.). Kyiv: TOV «Bilocerkevdruc», 2018. P. 199-206.

5. Zcornokuj W.G. Nemaynovi prava uchasnikiv gospodarskih tovaristv: dis. ... kand. jurid. nauk: 12.00.03. Harkiv, 2012. 196 p.

6. Simonjan Y.Y. Korporativni vidnosini u komanditnih tovaristvah (zivilno-pravoviy aspekt): avtoref. dis. ... kand. jurid. nauk: 12.00.03. Odessa, 2010. 20 p.

7. Osobisti nemaynovi prava intelektualnoyi vlasnosti tvorciv: monografiya / L.S. Necka, O.M. Pican, M.K. Galyantich, I.E. Berestova; zag. red. W.W. Luc. Ternopil: Pidruchniki i posibniki, 2007. 256 p.

8. Dmitrischin W.S. Nabuttya ta peredannja avtorskih prav na kompyuterni programi: avtoref. dis... kand. jurid. nauk: 12.00.03. Kyiv, 2008. 20 p.

9. Schischka O.R. Osobisti nemaynovi prava za ZK Ukraini: scho ce? Problemi vdoskonalenya privatnopravovih mehanizmv nabutya, peredachi, zdiysnenya ta zahistu subjektivnih zivilnih prav: materialy «kruglogo stolu», prisvyach. pamyati prof. Ch.N. Azimova (Harkiv, 8 grud. 2015 r.). Kharkiv: HNUVS, 2016. P. 103-108.

**TO THE PROBLEM OF UNDERSTANDING NON-PERSONAL PROPERTY
RELATIONSHIP REGARDING CONFIDENTIAL INFORMATION
IN THE FIELD OF HEALTH CARE**

National Aviation University
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03680, Kyiv, Ukraine
E-mail: alisa-d@ukr.net

The purpose of this article is to identify the norms of the current civil legislation of Ukraine, which are designed to regulate non-property relations regarding confidential information in the field of health care, which are not of a personal nature. The methodological basis of the research is general scientific and special methods of scientific knowledge. The use of these methods made it possible to identify and describe the norms of the current civil legislation of Ukraine, which are designed to regulate non-property relations regarding confidential information in the field of health care, which are not of a personal nature. Results: not all civil rights and obligations that have a non-property nature are personal. Using the example of relevant norms of the current civil legislation, it was demonstrated that some legal relations in the field of health care are non-personal non-property, which means that the norms of the current civil legislation of Ukraine, in addition to personal non-property relations, can also regulate non-personal non-property relations. Discussion: in order for impersonal non-property relations to be considered as personal property relations, we use the example of Art. 1 of the Civil Code of Ukraine, should be interpreted based not on its literal understanding, but on the doctrinal and/or judicial basis. That is, to actually recognize the doctrine and judicial practice as a source of civil law. However, this approach then goes against the legal concept of civil law of Ukraine, violates the principles of legal certainty and the rule of law. Therefore, in order to avoid such violations, non-personal non-property relations should be defined in the subject of the civil law of Ukraine, i.e. in Part 1 of Art. 1 of the Central Committee of Ukraine. Moreover, the science of civil law and judicial practice traditionally consider them civil. This would contribute to the legal certainty and quality of our civil legislation.

Key words: civil relations; personal non-property relations; non-personal non-property relations; property relations; intellectual property rights; confidential information; confidential information in the field of health care.

Стаття надійшла до редакції 07.12.2022